

Herinnering aan onze Okra-reis naar Sankt Moritz in Zwitserland 26/08/19 – 02/09/19

Onze eerste dag bestond uit héél vroeg opstaan, afhaling per taxibusje aan huis en verzamelen in Merelbeke bij bus 1 die ons naar St. Moritz in Zwitserland zou brengen. Mijn wagen volgeladen...met koffers en andere noodzakelijke dingen. “Mijn wagen volgeladen...met... ouderen”...en rond kwart voor zeven startte de busreis. We wisten dat het niet voor direct was, dus iedereen was geduldig. Het eerste half uurtje was er heel wat gekwebbel in de bus tot de meesten stil vielen en hun dutje van thuis nog wat verder zetten. De eerste stop was in Luxemburg; plas- of koffiepauze maar binnen de bepaalde tijdslimiet. Daar stapte Xavier onze definitieve chauffeur aan boord. Het was hij die ons tot in Sankt Moritz zou brengen. De reisbegeleiders stelden elkaar voor aan hun nieuwe vertrouwelingen en er werden duidelijke afspraken gemaakt voor wat en waar het nodig zou zijn. Na de laatste meest bangelijke haarspeldbochten en het klimmen van onze spiksplinternieuwe bus met zijn toch ervaren chauffeur kwamen we als eerste bus op 26/8/19 rond 19uur aan in Sankt Moritz. De vrijwilligers in het Hotel Stahlbad verwelkomden ons op een vlotte en vriendelijke manier. Dit hotel dat reeds 40 jaar toebehoort aan “Intersoc” zou voor acht dagen ons logement zijn. Nadat iedereen de kamer toegewezen had gekregen en men er zich even kon verfrissen, werden we reeds van bij de eerste avond verwend met een lekkere warme maaltijd. Even verduidelijken dat het hotel voor een groot deel draait met de hulp van vrijwilligers die daar totaal belangeloos de beste zorgen verstrekken. Zowel bij de uitstappen, als bij de lokale ontspanning, als bij het eten, de bar en wat dan nog. Het hotel stroomde vol met reizigers uit verschillende andere bussen, maar ieder had een plek. Nu kon de echte vakantie beginnen. Na een rustige nacht (heel goede bedden) stond iedereen in de vroege morgen al klaar om deel te nemen aan de geplande activiteiten.

Okraleden van de Oude Bareel samen met Okraleden uit Merelbeke stonden onder de bescherming van Eric, Carolien en Didier, elk stuk voor stuk lieve en ervaren reisleiders. Iedereen kon deelnemen aan de activiteiten die door hen werden gepland. Wilde men aansluiten bij een programma van Intersoc, dan kon dat eveneens. Voor elk wat wils, in alle vrijheid. Carolien heeft voor ons een filmpke gemonteerd met stukjes van hier en daar tijdens de uitstappen (hier bijgevoegd). Hartelijk dank daarvoor Carolien. Het is een echt mooie herinnering van deze geslaagde reis.

Dinsdag 27/8/19

Opgestaan met zonovergoten bergtoppen zichtbaar uit het raam van op onze kamer. Op deze eerste dag werd een wandeling gepland rond het meer met erna een bezoek aan het stad(je) om de streek wat te verkennen. Het “prachtige Sankt Moritz” oogde bijzonder mooi want we werden tegen alle andere voorspellingen in getrakteerd op een blauwe hemel, veel zon en draaglijke temperaturen

terwijl men in ons thuisland diende te puffen bij een tweede hittegolf deze zomer. De eerste voorzichtige koopjes werden door sommigen reeds gedaan. Na het avondeten rustte iedereen nog wat uit bij een glas en een babbel. Zo leerden we elkaar ook wat beter kennen.

Woensdag 28/8/19

Met onze reeds vertrouwde chauffeur Xavier reden we voor een daguitstap naar "Chur". Chur was waarschijnlijk al 9000 jaar voor Christus door boeren bewoond en is daarmee de oudste nederzetting van Zwitserland. We bezochten er de stad, een evangelische en katholieke kerk en werden er op de koop toe verwend met een optreden van de muziekkapel van het leger (zie film Carolien).

Donderdag 29/08/2019

Het was toen al donderdag...en vandaag stond de "Diavolezza" op het programma.

Het bezoek aan de eerste gletsjer. De bus bracht er ons heen en we werden naar het hoogste punt gebracht door de kabelbaan waar we een mooi uitzicht kregen over de gletsjer en zijn gezellen.

Ik had gezegd dat ik niet naar huis zou terugkeren indien ik geen sneeuw had gezien en daar was ze dan, eindelijk! De Diavolezza is een uitzichtpunt op de bergen boven de Val Bernina in Graubünden en ligt op een punt van 2978 meter. Diavolezza is het italiaans voor "de duivelin". En weer had men regen en wolken voorspeld...en weer hadden we geluk met het weer (zie film Carolien). Bij het thuiskomen in het hotel wisselden we met andere okraleden van gedachten en vertelden elkaar wie wat had gezien bij een of andere uitstap. Het viel op dat iedereen zo opgewekt, zo blij was, en dat deze reis een zo positieve invloed had op elk van ons. Iedereen voelde zich goed bij iedereen en de tijd mocht eigenlijk wat minder snel gaan vonden wij.

In de namiddag reden we met de trein naar Alp Grüm met spoorwegbocht vlak onder het station. Alweer een prachtig zicht, bewondering en longen vol tanken...je voelde echt een blijheid bij elke mens die het maar niet gezegd kreeg hoe fijn het was daar te zijn. Eddy was de held...als enige klom hij een stukje hoger dan de anderen...je bent teamleider, of je bent het niet....sst. Hij is ook een "Leeuw".

Vrijdag 30/08/19

Onze bus had voorgesteld Davos te bezoeken. Op zich misschien minder mooi, minder romantisch, minder typisch als datgene wat we al gewoon waren in Zwitserland. Davos ligt op 1560 meter boven de zeespiegel en is daardoor de hoogstgelegen stad van Europa. Davos wordt uitgesproken als Davoos met 2 o's. Het is een heel bijzonder oord voor wintersport, ski, en bekend voor allerlei andere kuren zoals een astmacenter en andere. In Davos heeft ook het World Economic Forum plaats. Dit alles hebben we niet van dichtbij bezocht natuurlijk. Maar de reis er naartoe alleen al, was zooooo de moeite waard. Deze keer waren de zichten adembenemend, bewegend vanuit de bus, te moeilijk om te fotograferen of te filmen.

De weg naar Davos was uitzonderlijk mooi. We reden door de Flüelapas. Deze pas met een hoogte van 2400 meter is een groot deel van het jaar gesloten omdat er tot ver in mei vaak nog sneeuw ligt. Maar voor ons was de pas open. Onze lieve chauffeur hield er even halt om ons te laten uitstappen en te laten genieten. Er werd natuurlijk nogal wat gefotografeerd. Toen we in Davos aankwamen namen we de lunch in de Coop waar alles al klaar op ons stond te wachten. Daarna hadden we ruim de tijd Davos te bezoeken, zoals we dat vrij wilden, elk op zich of in groep. Een koffietje natuurlijk om dan per trein de wondermooie reis door de bergen (én met film van Carolien) aan te vatten. Het prachtige landschap, daar waar enkel de treinsporen zich door het gebergte slingerden. Wie niet keek had ongelijk. De treinen van

binnen waren mooi, maar daarbuiten was het oh... nog zo veel mooier, schoner, grootser.

Eddy verkoos nog eens een mooie grotere wandeling te voet door de bergen te maken en sloot aan bij de wandeltocht van intersoc naar Sils Maria. Hij trotseerde, alweer op een zonnige warme dag, berg en dal stenen en rotsen, stijl omhoog, terug stijl naar beneden. Iedereen dacht aan hem in de groep...maar hij zou het wel goed doen dacht ik. Hij noteerde achteraf ook. Valleien en kloven, hij vond het geweldig. Daar waar zij over de boomgrens waren, was er bijna geen plantengroei, dan weer wel en via de kloof van de rivier daalden ze af naar Sils Maria. Hij had er wel van genoten, maar helaas had Eddy het onderschat, vele uren gestapt, en foei foei, veel te weinig drinken meegenomen. Dit heeft hij anderhalve dag moeten bekopen tot zijn grote spijt. Maar

men leert altijd bij.

Zaterdag 31/08/19

Wat vliegt de tijd....maar we aten goed en we sliepen goed, en het weer was goed, en het bleef maar goed. En nu kwam, - voor mij – het allermooiste ! De Corvatsch gletsjer! 3451 meter hoog. En dat had Eddy moeten zien, maar hij was nog niet in form. Er was slecht weer voorspeld...in de namiddag... dus besloten onze reisleiders deze trip in de voormiddag te doen aangezien het een halve daguitstap was. Maar wat een geluk, de zon scheen en er was een blauwe lucht met hier en daar een klein wit stipje. Dus vertrokken we hoopvol naar

de Corvatsch gletsjer. De berg vormt onderdeel van het skigebied van Sankt Moritz. Met de lijnbus uit St. Moritz, halfuurtje en we waren er al.

Aan de kabelbaan gelukkig een snelle plaspauze en hoeps de hoogte in, langzaam schuin, dan weer rechter omhoog, altijd weer, tot we er waren. Filmen en fotograferen, op elk ogenblik zagen we weer iets wat we wilden meenemen in onze camera. We waren gulzig zeg maar. Toen we daarboven “gelost” werden, wisten we met onszelf geen blijf, zo mooi, en dat, en dat. We troffen er ook meer sneeuw aan dan de vorige keer en zagen drie klimmers op het gevaarlijke ijs stappen. Plots kwam er een “voorspelde” zware verraderlijke reuzewolk boven de gletsjer zodat we de stappers niet meer konden zien. De wolk bleef daar hangen en wij stonden eigenlijk nog in de zon. De foto's en film van Carolien liegen er niet om. Een keten van bergtoppen, de een na de ander, zo mooi, adembenemend mooi, om nooit meer te vergeten. En weer dachten we aan Eddy,,, snif snif die er niet bij kon zijn. Helaas...maar wat hij zal gezien hebben tijdens zijn wandeling gisteren dat kunnen wij ons ook niet inbeelden. Het was even zuchten toen we terug naar beneden moesten.

In de namiddag besloten we elk onze eigen zin te doen, geen uitstap dus, even gezwommen, een “tukje” – het allereerste – en welgezind naar het gelijkvloers naar het restaurant waar we van ons dagelijks aperitiefje konden genieten en aan tafel gaan om te eten en gezellig de dag te overzien. Daar troffen we ook telkens Linda Feys, lid onze Okra Oude Bareel, die als reisleader voor een andere bus instond. We wisselden altijd onze ervaringen uit van de dag. Het was er wel wat druk, maar we waren er dan ook met velen. Iedereen ging blij en voldaan en dankbaar naar bed.

Zondag 1/09/19

Met een beperkt groepje woonden we op onze beurt een concert bij in St. Moritz, kwestie van de muzikliefhebbers ook een beetje te verwennen (zie filmpke Carolien). En zoals het op een zondagochtend past, wandelden we daarna in een zondagstempo terug naar ons hotel waar we na de lunch alvast weer stipt verzamelden voor onze half daagse uitstap naar de Morteratschgletsjer. Deze trip maakten we per trein.

De Morteratschgletsjer is de grootste gletsjer in het Bernina massief.. Om de gletsjer van zo nabij mogelijk te zien, vatte een 15-tal geïnteresseerden een wandeling aan langs het bergpad in grind. Bij deze wandeling werd wel voldoende water meegenomen. Iedereen bleef dus in goede conditie tot het einde van de dag. Op de wandeling stond met paaltjes mooi aangeduid wanneer en met hoeveel meter de gletsjer reeds was ingekrompen

sinds 1860. Dit tot grote spijt van natuur en mens, ten gevolge van de opwarming van de aarde...zo jammer. Terwijl de wandelaars aan hun tocht begonnen bezochten een ander deel van het gezelschap de kaassmelterij die zich daar in de omgeving bevond. Menigeen

deed er een aankoop en genoot er van de natuur en de mooi ogende Morteratsch. Traditioneel geklede diensters bedienden ons met de glimlach toen we onze dorst laafden op een terras van het hotel naast de treinhalt. Een eerste groepje keerde terug naar ons hotel in St. Moritz. Een uurtje later kwamen ook onze wandelaars goed en wel terug, voldaan en vol lof over wat ze gezien en beleefd hadden. Alweer een dag vol leuke belevenissen was voorbij. We mogen hopen en blijven hopen dat de mensheid de opwarming van de aarde afremt waar het kan, zodat onze mooie planeet in haar beste hoedanigheid kan blijven bestaan.

Maandag 02/09/19

Het was een bijzondere dag. Vandaag voelde het anders dan anders... .Ja, de laatste dag...Maar niet getreurd. Met de lijnbus trokken we voor de laatste georganiseerde uitstap naar Sils Maria. Dit is een kleine gemeente op een hoogte van 1.803 m en maakt deel uit van het district Maloja. Het weer was voor het eerst grijsig en dus trokken we onze jassen aan. We

bleven gespaard van veel nattigheid. We bezochten het kerkje en keken ons ogen uit op de pittoreske straatjes en huisjes. Het was ook daar dat we het huis van Nietzsche konden waarnemen. Friedrich Wilhelm Nietzsche, de beroemde en invloedrijke Duitse filosoof, dichter en filoloog. Er werd weer duchtig gefotografeerd en gefilmd. Na het middageten maakten we de koffers en valiezen klaar want rond 20 u konden we die al naar de bus brengen met ons vertrek in het verschiet. In de namiddag vielen de groepjes dus uiteen, want iedereen deed wat hij of zij nog graag eens deden. Eddy en ikzelf maakten nog een afscheidswandelingetje in St. Moritz, deden onze laatste Zwitserse frankskes op aan de Zwitserse chocolade en maakten nog een fotoshoot aan de oevers van het meer.

Die avond zullen we niet gauw vergeten. Onze ogen en onze mond vielen open toen we tegen het avondeten, bij het naderen van het restaurant, de overvloedige buffetten zagen met overdaad van lekkers. Het leek wel een groot feest waar iedereen zich kon aan verkneukelen. En dat was het ook, een geweldige afscheidsmaaltijd. Na het eten werden zoals gezegd de koffers naar de bus

gebracht zodat morgenvroeg alles snel zou verlopen voor de lange busreis richting België.

Dinsdag 03/09/019

Het was half licht, half donker toen we vroeg rond 5 u in de morgen ontwaakten en ja, bij het ontbijt om 6 u mocht iedereen zelf zijn lunchpakket samenstellen. In tegenstelling wat we al eerder hadden gehoord, verliep het allemaal vlot. We ruimden onze kamers op en ja, om 7 u vertrokken we, alweer met bus 1 en onze trouwe chauffeur Xavier richting België. De eerder gevreesde haarspeldbochten waren door het vertrouwen dat we intussen hadden in onze chauffeur, snel overwonnen. Het zat goed. Het weer klaarde open, we kregen terug de zon. Iedereen was rustig, tevreden, voldaan. We waren allen met elkaar vertrouwd. Er heerste dankbaarheid. Je kon het voelen. De mensen waren vol lof over Okra, over de begeleiders

die dit meer dan verdienden, over een hopelijk tot weerzien, misschien, een volgende keer. We stopten een 4-tal keren voor de nodige rust- en plaspauzes. In Battenheim in Frankrijk op de A 35 aten we onze lunch. Als afsluiter werd dan uiteindelijk toch nog een groepsfoto genomen.

Aangekomen in Arlon bedankten we en namen we afscheid van Xavier, onze chauffeur. We kwamen rond 19 u aan in Merelbeke. Tijd om afscheid te nemen. Het ging er hartelijk aan toe. Elk zocht zijn taxi die elk veilig naar huis bracht. Hier eindigde onze zeer mooie reis. Als een sprookje om aan terug te denken. En hopelijk mogen we allen ooit nog eens opnieuw met velen op de Okra-bus stappen voor een andere mooie en leuke bestemming.

Bedankt Eric, bedankt Carolien, bedankt Didier en ook bedankt Linda

Bedankt OKRA reizen voor deze prachtige onvergetelijke tijd.

Rita

De film van Caroline is te bekijken op Youtube via link https://youtu.be/6bHyz_8ipg0